

V.L. KONN

SIGA PIKUTI POOLEKS

veste

Pärnu 2022

*

Täna läks Mart kohtama.

Kuidas küll noore mehena talle see sõna meeldis – kui noormees käis juba tüdrukutega kohtamas, no siis oli ikka tegija!

Mariann töötas tehases, kohe päris ehtsas tehases, mis tootis teab mis salapäraseid metalljubinaid kaugele piiri taha. Aeg-ajalt eputas naine mingite mustade meestega, kellega tuli tööasjus lõunal käia – seega, kaar käis kõrgelt. Mariann oli firma tootmisdirektor, kari mehi kuulas juhatuse koosolekutel, suu ammuli, kuidas ahas naine neid saamatuse pärast loputas. Lisaks oli tal kolm teismelist last, õpetajast mees ja rohelist silmad.

Algusest peale jäi Mardile mulje, et naine nautis nende kohtumisi eelkõige seetõttu, et Mart lubas tal vahelduseks olla naine – väga-gi naine. Kohati lipsas küll õhtusöögi-kohtumistel ja voodiski jutu sekka kirglisi tootmisprobleeme, kuid lasknud naisel end rahulikult verbaalselt tühjaks laadida, oli ta seksuaalselt sellevõrra andekam ning Mart ei lasknud end tema jutuvadast häirida – vastupidi, talle meeldis naise juttu kuulda, isegi kui ta kuulata ei viitsinud.

Tutvusid nad nii-öelda labaselt. Kord õhtul meestega õllekas jorutades, esines seal flamenkotüdrukute punt. Espanolad on teadupärast atraktiivsed oma särtsuvate silmade ja riietusega, nii nad meeste tähelepanu köitsidki. Etteaste lõppedes kostitas kõrts tüdrukuid õhtusöögiga ja Mart lippas kõrvalpoodi roosikese järele. Kolm tüdrukut olid tumedapäised, kõigil kohustuslikud krunnid kuklas, aga neljas, aimatavalt noorim – oli blond.

Mart, õlleuimast oimetu, laskus blondi piiga ees ühele põlvele, roos hammaste vahel – ja puhtas hispaania keeles, kerge kataloonia aktsendiga, palus tütarlapsel lille vastu võtta ja juustesse torgata.

Blondi vaatas mälumist katkestamata teda juurdlevalt (rohesilm! rõõmustas Mart) ja sirutas aeglaselt oma sihvakate sõrmedega käe,

libistades mehe meelekohast karedat lõuga mööda huulteni, hoidis hetkeks kaht sõrme Mardi ülakuulele ja tõmbas aeglaselt tal roosi suust.

Roos jäi lauale lebama, naine pööras pilgu Mardilt ja küsis hästi-moduleeritud õpetajahäälega:

„Tea, kas see sell peale espanjooli muud keelt ka mõistab?”

Muidugi oskas mees naisi hullutada veel mitmes keeles – paraku piirdus tema keeleoskus, kui inglisis ja soome keel välja arvata, vaid paari meelituslausega. Kenakese lauakaaslased, kes muiates Mardi etteastet pealt olid vaadanud, kahvlid-noad käes püsti, pöördusid nohisedes toidu juurde tagasi – silmnähtavalt konkurentsikibedust tundes. Kohe naasis ka kaunis blondiin oma õhtusöögi juurde ja lohakile jäetud Mart tõmbas saba jalge vahele ning põgenes oma lauda.

Sellega siiski asi ei lõppenud – flamenkotüdrukud sõid oma söömised ja sirgeselgselt kontsikõpsutavalt laudade vahel väljapääsu poole laveerides, jäi kergejalgne blondiin meeste laua juures hetkeks seisma, tõmbas sõrmedega taas üle Mardi põse ja vaevu huuli liigutades, sosistas kergelt kummardudes:

„Helista mulle, ilus poiss!”

Itsitades liitus neiuke lahkuvate tüdrukutega, lauanurgale oli tekkinud bordellipunane nimekaart flamenkoklubi aadressi ja mobla-numbriga. Meeste tunnustava hirnumise saatel pistis Mart kaardi rahakotti ja unustas.

Mõni päev hiljem, Selveris rahakotist peenraha otsides, pudenes kaardike kassalindile – näost punetades (mis kuradi pärast?) toppis Mart kaardi jopetaskusse ja asja üheselt lahendamaks, helistas kohe autosse istunult.

„Jaaaaa?” venitas nasaalne hääл teisel pool toru.

„Kerttu Rakke!” ehmus Mart. Õnneks oli tegu ikkagi kauni flamenkotüdrukuga.

Jah, just sellise omapärase häälekese omanik oligi täna õhtul tema rõõmude allikaks. Muidugi polnud too kertturakkeliku häälega Mariann mingi kirjatsura, tema ratsionaalne alge kaalus alatihti üles emotsionaalse, ja hoolimata mehe pingutustest, jäid nende esimesed kohtumised mõnigi kord jäigaks – liigagi jäigaks. Samas ei

saanud voodis proua direktorile keegi vastu, seks oli sedavõrd võr-
ratu, et Mart ei hoolinud naise kohatistest jäigastumistest suuremat.

Mees peatas auto otse tehaseväravas. Sealt oli hästi näha pääs-
last pudenev kontingent. Ootama ei pidanud kaua, proua oli oma
ütlemistes ja tegemistes täpne. Kõps-kõps-kõps tippisid miniatuur-
sed (nr 35, muideks!) kingakesed asfaldil, kuni sops! vajusid värs-
kelt täidetud kaablikraavi.

„Kurat!” rohkem luges, kui kuulis Mart naise huulilt langevat
vandesõna.

Muiates küünitas ta üle käigukangi autoust avama ja istuma-
potsatava naise sõnu ennetavalt, surus tema värskelt värvitud huul-
tele tervitussuudluse ning üle istme seljatoe koogutas tagaistmelt
sametpunaste rooside kimbu.

„Kui ilusad!” nurrus Mariann armunud naise hääletoonil.

See juba Mardile meeldis – täna on ta leebes meeleolus.

Mariann oli samuti tehnilise haridusega, lisaks oli ta omast
vabast tahtest tormanud läbi terve haridustemplite plejaadi, al-
tes majanduskoolist ja lõpetades diplomaatide kooliga – saamaks
indulgentsi vanaduspäevadeks, kui lapsed juba suured ning abikaas
sureb või parematele jahimaadele lahkub.

Enim hämmastaski Marti Marianne juures see, kuidas juhtkon-
nale lähedalseisev isik hetkega asendus õrna naishingega. Kohtu-
misi Mardiga nautis ta siiralt ja kirglikult, olenemata sellest, kas
tegu oli kümnekonna minutiga või paari päevaga.

„Hinged sobivad,” teatas ta juba teisel kohtumisel jalgpalliklubi
pubis, kus ettekandja kõnetas teda tütarlapsena. Tegelik vanuseva-
he oli Mardiga siiski hämmastavalt väike – tundus ta ju oma mi-
niatuursuse ja sportliku eluviisi tõttu aastat kümme tegelikust east
noorem.

„Hmmm,” mõtles Mart toona, „hinged hingedeks, aga kas ka
füüsisid sobivad?”

Sobisid küll – isegi väga. Nende indu ei jahutanud isegi ohjelda-
matult ohjamatu seks keset talvist rukki?põldu, oras torkimas läbi
lumele laotatud kasuka – saati siis suvel, lamedal, päikesest hõõ-
gukuumaks köetud rannakivil või saarekadakavälul. Ka lihtsalt

naasama oli mõnus juttu ajada – vastupidiselt esimese kohtumise
muljele osutuski Mariann esmapilgul kuiva ja kastmeta prae asemel
hoopis kokakunsti meistriteoseks – poolveriseks, läbihaamerdatud,
ohtralt mahlaseks, sidrunpipardatud, lahtiküpsetatud abatükiks –,
kui siin kulinaarsed väljendid just kohatud pole.

Juba autos sättis Mariann oma käekese Mardi kuklale, hiljakesi
seal sõrmedega juuksekarvades sobrades – ja mees lausa nurrus
mõnust, roolides kindlakäeliselt autot mööda õhtuselt kihavat ma-
gistraali linnast välja.

Õhtusöök hispaania roogadega – nämm-nämm! Just sellist
nämm-nämm-nägu oli ka Mariann, naaldudes kõrgel paekaldal
Mardi käsivarrele. Minut tagasi oli tema paljas ülakeha pajuna
pöördunult kiretuules võbisenud, teravad küüned vedanud triipu
istmepolstrile, püües silmi tühi pilk suunatud tagaaknast paistvale
Naissaarele.

Pärast otsisid nad tükimat aega naise kõrvast pudenenud kõrva-
rõngakest, mis Inglise kinnitusest hoolimata oli lihtlabasel Eesti
kombel kuhugi minema veerenud.

„Ostan uued,” veenis mees kallimat, kes otsimisest loobunult
merd, kaelapidi vees hulpivaid luiki ja taamal liiklevaid laevu tuiu-
tas.

„Muidugi ostad, kallis,” kahistas Mariann pealeseksi ninnu-nännu
häälega ja Mardile see päris meeldis.

Sõpradele polnud Mart Mariannist sõnagi rääkinud. Ega nad
üldse naistest rääkimisega liialdanud. Meestejutud niigi huvitavad
ju! Aga Mart poleks ka küsimise peale midagi kostnud, sedavõrd
isiklik oli see suhe. Kui oma prouade üle oli heaks tooniks sõbra-
likult nalja heita, kiitmisest (ohküllsulonikkaheanaine) kuni nokki-
miseni (ahsinasiistänakeppieisaanudki) välja – siis armukeste-kal-
likeste teemad hoiti ilusti lahus.

Armukesest võis kõike rääkida, teemade ring polnud piiratud.
Mehed armukestega tavaliselt väljas ei käinud, asju aeti kas siis hä-
maras ehapunas või muidu kardinataga – mõnigi kord ka ühiselt.
Armukesest võis muu jutu sees vihjata – noh, niimoodi naljatledes.
Armukese pidamine oli heaks tooniks – kallikene oli hoopis teist

masti tegelane, tema oli mehele hingekosutuseks, sai tugevat õlga pakkuda ja ise haprale õlakestele toetuda.

Kui armukesele iial lihtsalt niisama midagi ei kingitud, siis kallike sai alatihti lilli, kulda-karda. Mart oli kord koguni La Perla rinnahoidjate riiuli ees higistanud ja lõpuks kenalt müüjatarilt nõugi küsinud. Niisiis, armuke võis mehel olla – kallike pidi olema. Kallike oli nagu traditsiooniline geiša – ühtaegu kena, tark, lõbus, asjalik, vajadusel alati olemas ja... kallis. Igas mõttes kallis. See oli auasi, kui mehel oli kallim.

Niipalju siis teooriast. Egas Mart niiväga teooriale rõhku ei pannud. Lihtsalt hea oli olla just nüüd, tundes usaldavat peakest toetumas enda õlale, hingates sisse naise vaevuhoomatavat parfüümi (peaks midagi äkilisemat ostma, otsustas mees) ja hingates ühises rütmis, sammuda rahuolevalt-rahuldatult tagasi kaldakõrgendikul ootava auto poole.

„See siis ongi romantika,” mõtles mees, signapuldi tõrkuvat nappu muljades.

„Kas kana või kalkun?” mõtles naine, eesseisvat vältimatut Selveris käiku õõvates.

Hakkas hämarsuma.

*

Mairold vedeles pehmes kott-toolis ja klõpsutas rahutult kanaid.

Sellega oli nagu naistega – kui neid polnud või oli vähe, oli halb. Kui neid oli liiga palju, oli veel hullem. Valik ajab pea sassi! Ja üleüldse, taevakanalitest tuleb loobuda, mis seal ikka vaadata – nii vanal mehel juba kõik nähtud ja kogetud...

Mairold muigas ja hiivas ennast toolist püsti. Hetkeks seisatas ta telefonilaua ees, näperdas torugi, aga pani selle kindlameelselt hargile.

Peale eilset elamust ei tahtnud ta küll Liidiaga kohtuda. Oli lihtsalt selline... tõrge. Mitte et ta oleks armukade olnud või midagi,

aga nähes oma... eeeee, et keda siis? Naist – no kindlasti mitte, kallimat – ehk vist, või parem hoopis armukest. Mairold ohkas kergendatult – jah, armukest sõpradega ohjeldamatult keppimas – jõudis ta taas ja taas järeldusele, et toida hunti, kuidas toidad, karu munn on ikka suurem!

Inimene on loomariigi kasvandik ja rääkigu puritaanid jalgevahega mõtlemise kahjulikkusest, mida räägivad – surmahirm ja sugutung on ühiskonda edasiviiv jõud...

„... ning maksuamet,” lisas mees juba kuuldavalt ja astus kindlal sammul telefonist eemale, kohe päris baarikapi ligi, avas selle otsustava liigutusega ja timmis endale tubli pool pokaali Armeenia brändit, vana kooli mees nagu ta oli.

*

Marko oli kodus, istus kabinetis ja kribas arvuti taga suhelda.

Aeg-ajalt käis Siiri ukse taga kobistamas ja irooniliselt nime-tamas. Naisele, kes töötas kiirabiarstina ja suhtles päevas sadade inimestega jäi täiesti arusaamatuks, miks mees, kel kah päevas kümneid kontakte-konflikte, nendele veel õhtuti arvuti taga lisa otsis. Aga Markole meeldis – tal jäi kohe nagu üle. Miks siis ei võiks neid suhtluse ülejääke täiesti süütult ja anonüümselt jagada?

„Aga mis sul minuga puudu jääb?” püstitas Siiri humanitaarina täiesti vale, järeldusest lähtuva küsimuse.

Alul Marko ikka üritas naisele seletada neid tundeid, mis valdavad suhtluskunstnikust meest, kelle verbaalsed pärlid, kaskaadid ja piruetid saavad väärikselt hinnatud netimaailmas siblivate vastassugupoole esindajate poolt, aga hiljem loobus. Leebe naisuke ei saanudki aru, millest siis temal puudu jääb ja mida peaks paremini tegema, et armas meheke ei istuks õhtul paar tundi arvuti taga ja ei keerutaks netikõrbes tulutut tolmu.

Hea oleks ju igal jumala õhtul kamina ees külitada, armsa kaasaga päevaprobleeme lahata, tundide kaupa hubisevat küünlaleeki

„Nüüd – jah nüüd olen täiesti üksi!”

Korras tekkis tahtmine telefonist laste pilte vaadata, kuid ta surus selle alla ja haaras pudeli järele. Peale teist lonksu läks paremaks.

„Persse!” ütles ta prooviks.

„Vittu,” lisas ta kohe, lisa oleks veelgi tulemas olnud – see mees oskas vanduda ja ropendada mitmes keeles.

Kole kurb oli ikkagi ja järjest hullemaks läks. Mart ronis jälle autost välja.

„Nagu tumm leilis,” meenus talle tädimehe ütlus kurat teab kelle-mille kohta.

„Kui ma kohe ei alusta, ei saa ma isegi sellega hakkama,” pomises mees joobnult ja käte värisedes teipis lohvi summutitoru külge.

Lohvi teise otsa vedas ta auto tagaukseni, see ulatus napilt klaasi vahelt sisse. Mart lasi aknaklaasi üles, lohvi vajus lapikuks ja moodustunud prao tihendamiseks kõlbas kah teip vägagi hästi.

Mees ronis juhiistmele, käivitas mootori ja ja keeras raadio valjemaks.

„Raadio Elmar – siis oskan kaasa laulda,” mõtles mees ja kummutas jalaga reipalt takti lüües brändipudelit.

Mootori häält polnud üldse kuulda. Üle keha värisedes jõi ta pudeli tühjaks ja viskas tagaistmele. Sisemusest hakkas juba jälle midagi kerkima.

„Ei tohi oksendada, ei tohi!” veenis mees ennast ja püüdis keskenduda muusikale.

Raadios lõõritas Jörberg, teate ju küll – daa-daaa-daa-daaa-daa-daa-daaaaaaa...

Hommikupäikese soojendavates kiirtes vajus Mardi pea rinnale, automootor tuksus rahulikult, ka peas ujusid justkui saapaviksis mustad ja järjest mustemaks muutuvad mõtted. Viks muutus ikka tumedamaks ja tumedamaks, üha tumedamaks ja tihedamaks, kuni kadus valgus...

„Naljakas, mul on ju heledad kingad, milleks see must viks?” oli mehe viimane mõte enne aju täielikku kustumist.

*

Marko istus diivanil ja veeretask pöidlaid.

„Kas eileõhtune otsus ikka oli hea otsus? Kuhu siis veel edasi, rutiinne elu naise põlle varjus?” oli mees murelik.

Ühest küljest vihkas ta rutiini – alles see oli, kui ühel kenal laupäevahommikul, veel enne kohvitamistki, sai Siiri veetud Maksi alla kardirajale kiiremaid ringe tegema. Pärast naisel põsed õhetasid ja ega's siis koju jõudes kohvilauda istutudki, ikka kiirelt voodisse tagasi!

Teisalt meeldis Markole just selline argirutiin – astud uksest sisse, kaks sammu edasi, siis viskad mütsi varna, kohe käe all on võtmenagi, esiku tuld võid lülitada kinnisilmi – isegi naine tuleb kuidagi tuttav ette...

Oma naine, jah – aga vot armuke põlvili atlasstekil, sadul seljas, pea norus, käekesega emahobu kombel tekki kaapamas – selline pilt ei viirastu vist enamikule meestest, olgu nad kuitahes kõvamehed või mis iganes. Markol läks lausa kõvaks, meenutades tolle emase ahvatlevat tagumikku, mida raamisid sadula kumerad servad.

Polnud sellest aastatki, kui Liisu palus teda appi – tütar tal Liivimaa parim ratsutaja, aga sadul nagu väikeseks jäänud, vaja uus osta ja koju vedada. Aga naine, sadul käes ripnemas, ärataks loomulikult ühistranspordis kaasreisijate ebatervet huvi. Marko osutaski transporditeenust – ja kohe, kui ta hobukaupluses seda pehmest nahast, kuid ometi jäika sadulat nägi, tekkis tal kujutelm paljast naisest põlvitamas voodil ja üks tubli täkk ahnelt kargamas seda indlevat mära.

„Võtame ikka piitsa ka!” viskas mees üle Liisu õla nalja.

Müüjanna, nooruke kõverjalgne ratsutaja, tõttaski käbedalt riiulite vahele. Liisu tonksas mehele küünarnukiga kõhtu ja kiirustas müüja-neiule tagasikäiku andma.

*

Klobinal liikusid haiglakingad üle vinüülpõranda.

Lisaks kostus mingi aparaadi mulksumist ja ebanusikaalset laulujoru. Mart paotas raskustega vasaku silma, kuid midagi peale valge laepinna ei jäänud vaatevälja. Jõudnud otsusele, et ka parem silm tuleb avada, oli vaatepilt juba kõbusam – palatis ringinihelev naisolevus, kuuekümnendates vanaproua vehkis paremas käes oleva tolmuharjaga, vasak käsi oli sõjakalt puusale istutatud.

„Mis kell on?” tahtis Mart küsida, aga kurgust tuli vaid kähin.

Siiski kuulis koristajatädi teda ja professionaalse rahulikkusega lähemale tatsudes, kaes seotud ja voolikutega aheldatud inimlooma lähemalt.

„Noh, eluvaim sees?” konstateeris ta rahulolevalt.

„Mis mureks, härra?”

Mart neelatas korra, üritas kõhatada ja kähistas siis:

„Mis kell on, tädike?”

Tädike vaatas teda kalapilguga ja kergitas kitlivarrukat:

„Kümme.”

Miks ta haiglapersonali tädiks nimetas, jäi sügavalt arusaamatuks, alles palju kuid hiljem, hirmuunenäost ärgates, meenus mehele kauge lapsepõlv, kui kopsupõletik väikese Mardi maha murdis ja ta haiglasse pisteti.

Samas haiglas töötas tookord juhtumisi ka tema lihane tädi – küll teises osakonnas, aga ikkagi noorem meditsiiniline personal. Kui siis väike Mart öösel ärkas ihuüksi jahedas palatis, sinakalt helendav öölambike ainult süvendamas väikemehe hirmu, siis panigi poiss karjuma:

„Tädi, täääädiiii!”

Kisa peale tormas tookord kohale venekeelne valveõde, kes oleks haigele peaaegu füüsilise noomituse teinud. Kuidagi said

seosed ka Mardile selgeks ja edaspidi ta öösiti enam tädi appi ei karjunud, kannatas kangelaslikult tervekestegemisega seotud vaevused ja oligi varsti jalul.

„Kõik me tuleme lapsepõlvest,” resümeeris suur-Mart, jälgides minemakoperdavat koristajat.

„Tema juba valvearstiga ei kepi,” muheles mees.

Selg oli väsinud, Mart üritas end pöörata, kuid igatsugu köidikut tuletasid talle kohemaid meelde tema troostitult olukorda ja muhelus mehe näol kustus.

Kaua ei antud talle aega üksi vedeleda – tümps-tümps-tümps ja uksest prahvatas sisse sasipäine hullutohter. Vähemalt Mart tituleeris ta selleks. Arst astus bravuurikalt lähemale, krabas pulssi otsides Mardi rannet, kergitas nohisedes silmalaugu, sügas sügavmõtteliselt lõuga ja küsis siis:

„Kuidas patsient end tunneb?”

Patsient tundis end kehvasti – aga minema pidi siit saama, ja ruttu veel.

„Hästi. Suurepäraselt!” Mees tundis ka ise, et see kõlas vääga võltsilt.

Arstionu kiikas piiksuvalt aparaadilt vererõhu ja südamenäite vaadata ja langetas siis käe rahustavalt Mardi õlavarrele:

„Pole tõesti kõige hullem, pioneerid said õnneks kiirelt jaole, tirisid teid elule tagasi”.

„Mis kuradi pioneerid?” mõtles Mart segaduses, aga küsis hoopis:

„Doktor, millal ma koju saan? Kas mu naine on veel siin?”

„Ta läks öösel ära, aga Tallinna ei sõitnud, mul on tema number, kutsun kohe siia. Aga teie puhake, kohe saate süsti – hakkab parem!”

„Mul on väga hea olla,” valetas Mart, „ma tahan koju!”

Sasijuus vaatas teda uurival, justkui mingit prepareerimist vajavat molluskit, ja viskas napilt:

„Elame-näeme!”

Samas pööras arst kannal ringi ja tormas kitlisaba lehvides uksest välja.

„Mehed ei nuta,” meenus Mardile, „just!”

Visiit oli lõppenud.

*

Mart avas abikaasale viisakalt ukse.

Pisut hingeldades auto juurde vantsides ta muigas, nähes oma korraliku abikaasa tikk-kontsaga kingade otsas endiselt siniseid kilesusse. Kade mees ta polnud – las aga kannab. Kahjuks märkas Maarit ka ise sobimatuid jalavarje – ja kitsaid huuli inetult väänutades, sõnagi ütlemata, võttis need korralikult jalast, keeras kokku ja pistis istmetaskusse.

„Korduvkasutusse,” mõtles Mart tagaistmele ronides, „krooni-sed sussid!”

Naise kõrval ta lihtsalt ei tahtnud sõita. Esiteks oli tal kuidagi häbi ja teiseks oli mees liiga väsinud, et alustada ja arendada vältimatut – oh, miks küll ometi – teemat.

Vaikides sõitsid nad ringteelt paremale, Tallinna poole. Vaikides vuhisesid mööda kiiremad autod, vaikides liigutasid nokki varesed telefonitraadidel. Ainult Mardi peas surises. Öhtul ja hommikul, võib-olla ka öösel, kust tema teadis – magas ju –, oli mehele sisse topitud erinevaid ravimeid. Algul ta ikka jaksas küsida, et mis ja milleks – hiljem loobus.

Võidelnud end 5000 krooni eest vabadusse, andnud ausõna, et täna öhtul ta end ei tapa – sai ta rotinöoliselt tohtrilt kaasa kotikesega ravimeid, üks tablett ümmargusem kui teine. Kott krabises taskus, Mart sobras seal ringi, vaatas erinevaid etikette, luges kõrvalnähtude kohta, lasi siis otsustavalt autoakna alla ja viskas ravimivaru möödakihutavatesse põõsastesse.

Kohe kahetses ta seda tegu, sest just hiljuti oli mees liitunud loodava Rohelise Liikumisega – et väljast roheline, seest lilla, nagu ta huvitundjaile armastas vastuseks öelda. Aga mis siin ikka, looduse reostamine oli tehtud. Las hääletajad söövad terviseks!